

ULTRAMARINS

OSCAR ERIZ EDUARD MARCO

EL PRIMER HOMÍNID

Les piques gotegen en totes les cases,
les gotes repiquen com campanes mortes,
les voltes voregen la forma del vasos,
els glops contra el vidre colpegen les boques.

Les brusques collites s'aixequen de terra,
serrutxos d'errades roseguen les erres,
dentades mastiquen l'esfalt amb les ungles
i l'ivori esgarra les carnisseries.

Les bombes destrossen l'acció en la distància,
allunyen per sempre els somnis de l'home,
esclaten en coure al fons dels perols
la sang que circumda l'origen dels núvols.

Mantenen el ritme, no cessen les gotes,
perforen, foraden barrines profundes,
incrusten al crani metralla incolora,
projecten minúcies d'esferes humides.

I encara segueixen cabudes al marbre,
tossudes embassen la nit de les hores,
ameren la tija de la matinada
perquè en fer-se fosc fermente la llum.

Una per una militen mullades,
limiten al límit el mite del líquid,
esvaren pel cutis lluent dels taulells
omplint de renecs les inundacions.

Desportellen càntirs i vessen poals,
alguns cavallons en bloquen l'eixida
però al capdamunt surten per davall
camí del corrent que hi ha als soterranis.

Rebenten els dics fluvials dels cursors,
l'arena dels sacs, els socs dels calcers,
perquè finalment la petja del fang
demonstre qui fou el primer homínid.

DEFÉN

Defén les restes dels gorrers,
la tomba dels lladruccs,
la carn de la rapinya,
ta casa i la del mut,
les moreres del vent,
aquelles margarides
que vora de la calç
van créixer com les torxes.
Defén el que vas ser,
el que ets ara mateix,
seràs el que defenses
a poc que t'hi esforces.
Defén la closca i els cantons,
l'escala d'un bec nou,
l'altíssim colomer
que cruixia de nit
com un cadàver tendre.
Les moreres del vent,
aquelles margarides
que vora de la calç
van créixer com les torxes.
Defén el que vas ser,
el que ets ara mateix,
seràs el que defenses
a poc que t'hi esforces.

EMERGÈNCIA

Puc veure a través,
pessigar el llebeig,
segellar els oblits,
oblidar els turments,
turmentar els bocins,
embassar l'amargor
en un pot ple de mel,
encerar el perfum
d'una flor sense rusc.
Puc, sé que puc
retornar al bressol,
ser de nou qui vaig ser,
un nounat sense nom
i avortar mar endins
entre el plàncton latent,
caminar pel desert
com un os caçador
entre el arbres del bosc,
conspirar contra el vent,
emergir des del fons,
ésser llum dislocada,
emergència ambulant,
sanguinària derrota,
puc nadar entre el tot del no-res
i callar quan ningú ja ho espera.

CÀBALA

Ni crosta de sirena, ni reina de victòria,
ni tarda sobre l'home aquesta tarda.
Ni fora sense forma, ni gota sense queixa,
ni prou el foc ni crema.
Avui no calen comptes per retre'm l'homenatge,
el meu hominid pobre, la meua branca d'arbre,
per mala educació, no s'alça com s'alçava,
al pas del vent crinera.
No és una data exacta que calga tindre en compte
encara que la tarda datada com les altres
vulga mantindre el vici que a tota tribu agrada
i el temps en ordre cloga.
A voltes s'encamina com una milla raja
de llum el meu salobre i clama espantadissa
mentre un àcid sacríleg d'anou sobre la llengua,
la fosca i la pupil·la.
Per què no faig d'arena els noms d'aquesta crisi
i prop d'alguna riba amb pólvora i balenes
desterre l'epidèmia dels dies sense pressa,
dels buits sense volum?
Per què de colp no em calme i ordene a la diàstole
que oblide el vàndal isme dels límits i s'allunye
com aquell fum que a força d'incendi incontrolable
es mofa del seu mite.
Són dies que no lliguen les sumes amb les restes,
són rostres amb el rostre d'oblit i desmemòria,
o tènues dimecres de tones aterrades
per moltes tremoloses.

Així van diluint-se les meues esperances,
i així van esperant-me dempeus sobre la quina
la tristesa més trista i l'eixuta veu en coma.
Quin temps disposarà sobre la mà preclara,
oberta al fons del llibre el clam d'altres paisatges!
Quin temps capgirarà l'armada de les nines
que ullada a plom ullal dirà que no era ferm
el gris que suggeria!

ROBÒTICA

El *punch* ja no té *swing*,
el caos és un *knockout*,
al rànking de l'elit
el *doping* s'escandeix.

Fer *running* no és gens bo
si fuges constantment
per l'infern soterrat
d'un pàrquing sense dents.

Tu poses el rovell,
ells posen la robòtica,
tu obris el palmell,
la sensació és hipnòtica.

Hi ha *spanglish* imperial,
overbooking de *sirs*
fent *dribbling* entre els morts
que passegen d'esmòquing.

Balànsiya és *mainstream*,
l'*sponsor* d'un nou món,
fake tòxic in your face,
spam a casa meua.

Tu poses el rovell,
ells posen la robòtica,
tu obris el palmell,
la sensació és hipnòtica.

EL DRING

Perquè el dring de les copes sone com antany,
perquè el buit enlairat òmpliga el vent,
perquè el suc espremut no calle asprament,
perquè el glop de la neu escalfé la veu.

Perquè el seny de l'abraç ens acarone el cervell,
perquè el càntic embene el silenci i la por,
i la llum que reposa damunt d'un puny nu
siga el pétal que òbriga el pòrtic del sol.

Perquè enllà, molt més lluny, l'horitzó estiga
prop,
perquè avindre's a l'odi no valga per res,
perquè ¡ai! dels sospirs que no besen el món
i no calguen flors en les tombes dels déus.

Perquè el fil de l'agulla cusa l'infinit,
perquè el vidre continga el més transparent
i es decante, invisible, sobre un desacord,
i els dies no obliden que recorden les nits.

A CAVALL

A cavall dels mots
salte els entrebancs.
Pels bancals, a bots,
redacte el secret
que renilla en mi
com el genet cec
que tanteja el sol
cada colp que creix
l'ànima d'un bac.

I galope amb grums
gestionant els glops
com un poltre sec,
no badalle mai
quan enselle el bleix
que arrossega el tir,
renille a l'atzar,
lliure en l'horitzó
trace aquest escrit.

Desbocat me'n vaig
pels fulls de l'adéu
com un escrivà
que manté la fe
en l'autoritat,
soc aquell que fou
entre el canyamel
espasa i dolor,
poeta i escut.

Que si sé del vent,
que si tinc falcons,
que si acace sang?
Deixeu-m'ho a mi,

no us ho pregunteu,
és millor saber
el que no fereix,
no cal prendre mal
ni pregar a crits.

He tingut talent
per a ser ningú
i passar pel món
desapercebut,
conec bé l'amor,
el que costa un bes,
mantindre un cartutx
buit entre les dents.

I així com el viu
que no vol morir
renega per tot,
blasfeme de grat
perquè déus i cucs
siguen sabedors
que no tinc inferns
que em cremen per dins
ni cap por a res.

Quan m'hi criden vaig
de cap com un boig.
No tinc més remei
per guarir dolors
que emplomar el tint
d'un poema meu.
Ai, qui fora el mag
per traure barrets
del fons de la mar!

BONSAI

El bonsai
es fa més gran
com més pode
la cançó.

Sembla nan
al pergamí,
però és còsmic,
gegantí.

Ombra fa
al sol del cel
la paraula
del jardí.

Hi ha un bonsai
en el tinter
ple de versos
i raïm.

Amb el llapis
esmolat
li esporgue
desgavells.

Vull que siga
primmirat
i tinga
forma d'ocell.

Que no embrute
la tardor
del poema
amb empelts.

Ni la tanca
d'escrivans
que no el sàpien
contemplar.

Si us el deixe
el cuidareu
amb tisores
i destrals?

O el fareu
emmalaltir
per regar-lo
amb vi dolç?

Allunyeu-lo
de la mel,
lletregeu-lo
lentament.

Glop a glop
creixerà el tronc
del bonsai
en el quadern.

EMPUNYA

Empunya el crit
com un pit-roig
encarna un roc
en la revolta.

Regira el puny
com un pinyol
rossega el trau
en la penombra.

Esmola el cant
com el pa dur
ompli el passat
de queixalades.

Enlaira el mos
com un rellamp
devora el cel
a canonades.

TITELLAIRE

Si dic puta a deshora, titellaire,
si cride *alkaeta*,
si la verge em deshonra,
si venc la paradeta,
si bec aigua amb salmorra,
si em menge una mongeta, titellaire.

Si soc fan de Sodoma, titellaire,
si no soc cap titella,
si no colpege amb força,
si us tombe d'un bufit,
si no mate un mosquit,
si rebente l'escorça, titellaire.

Si dorm ben amansit,
si torege un rosbif,
si pixe pels jardins,
si a penes faig l'esforç,
si arregle descosits, titellaire.

Si no tinc gens de por.
si em fique en embolics,
si embolcalle nadons,
si guanye com un ric,
si no vull perdre-ho tot, titellaire.

Si xafe el formigó, titellaire,
si trenque això que heu dit,
si plore de gaidó,
si unfle d'odi el pit,
si em farte de cantons,
si cante com escric, titellaire.

Si escric davall d'un pont,
si pontifique i dic,
si no vull fer cap glop,
si lladre com un gos,
si el vent ja no té fills,
si brote com un grill,
si veig el cel marró, titellaire.

Si tombe Déu al llit,
si estic més fart que tip,
si el puny amaga un colp,
si estic més gros que prim,
si creus que soc un roc, titellaire.

Si he perdut el fil,
si cride com un porc,
si ja no en tinc ni cinc,
si em vols díscol i bord,
si m'ha trait l'oblit, titellaire.

Producció:
Òscar Briz

Música:
Òscar Briz

Poemes:
Eduard Marco

Veus, guitarres, mandolina i percussions:
Òscar Briz

Bateria i percussions:
Sílvia Martí

Baix elèctric:
Xavier Alamán

Piano i teclats:
Moisés Bautista

Saxòfon baríton i tenor:
Gerard Vercher

Gravació, mescla i masterització:
Josep Maravilla

Gravat en dues sessions a La Florentina
el 20 i 21 de setembre de 2022.
Mesclat i masteritzat a l'estudi La Casona.

M